

— Καὶ τὰ Λεχαινὰ καὶ τὸν Πύργο θὰ πάρῃ· εἶπεν ὁ εἰς.

— Καὶ τὴν θάλασσαν ἀκόμῃ! προσέθεσαν ἄλλος μετ' ἐπάρσεως, ὡς ἂν ἔλεγεν ὅτι ὁ Κωστάκης θὰ περιελάμβανεν εἰς τὴν παρεδρίαν του καὶ τὰ Γαυγάμηλα μέχρι τῶν ὁρέων τοῦ Τμώλου.

Τὰς εἰκασίας τῶν ταύτας κατέπαυσεν ἡ ἐκ νέου παρουσία τοῦ Κωστάκη. Ροδοκόκκινος, καθιδρός, μὲ ἀτακτον κόμην, μὲ τοὺς μῦς τοῦ προσώπου του συνεσπασμένους ἦλθε καὶ ἔλαβε τὴν προτέραν του παρὰ τῷ σοφῷ θέσιν.

— Τί ἔχεις ἀφέντη; ἠρώτησεν αὐτὸν δειλῶς ὁ γέρω Διαμαντῆς.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; ἠρώτησε καὶ ὁ πάρεδρος.

Ὁ Κωστάκης ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτόν, ἔφερε τὴν χεῖρα καὶ ἀπέμαξε τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μετώπου του.

— Δὲν βλέπεις, πατέρα· οὔτε τὰ βιβλία τῶ χουν, οὔτε οἱ δασκάλοι μοῦ τῶπαν ποτέ!

— Ποιό;

— Νά· δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω πῶς ἀνέθηκε τὸ βῶδι ἐκεῖ πάνω νὰ κοπρίσῃ τὸ ξύλο...

*

Μετὰ μικρὸν οἱ χωρικοὶ ἐξήρχοντο κατηρεῖς τοῦ οἰκίσκου τοῦ παρέδρου. Ὁ λη αὐτῶν ἡ εὐθυμία εἶχε φύγει, ἡ ττωμυλία τῶν εἶχε παύσει, τὸ πρόσωπόν τῶν ἦτο κάτωχρον, ὡς νεκροῦ, ἡ διάνοιά τῶν, σκοτισμένη.

Τῷ ὄντι ἦτο πολὺ, παρὰ πολὺ ἀτυχὲς τὸ χωρίον τῶν! Αὐτοὶ μετὰ τόσα αἵματα, μετὰ τόσας θυσίας, μετὰ τόσους κόπους, ἔκαμαν τέλος ὅπως ὅπως ἐλευθερον αὐτό, καὶ δὲν εὕρισκον ἀκόμῃ ἓνα ἄνθρωπον ἀξίον νὰ γίνῃ πάρεδρός του. Μόνον εἰς τὸν Κωστάκην ἠλπισαν, αὐτὸς ἦτο ἡ κιβωτὸς ἥτις θὰ τοὺς ἔφερεν εἰς ἀσφαλῆ λιμένα· ὑπέφερον, ἐξόδευσαν δι' αὐτήν, θέλοντες νὰ τὴν κάμουν ὅσον τὸ δυνατόν στερεὰν ἵνα ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τοῦ βορρᾶ, κατὰ τῶν λαϊλάπων, κατὰ τῶν τρικυμιῶν καὶ τῶν ὑφάλων αἵτινες θὰ ἐτίθεντο εἰς τὸν πλοῦν της, ἀλλ' αὐτὴ πρὶν ἔτι ἀποπλεύσῃ, πρὶν ἀκόμῃ καθελκυθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφάνη ἀδύνατος, μὲ σεσηπυῖας σανίδας, παραλελυμένα σχοινία, καταξεσχισμένα ἱστία καὶ ἱστοὺς σκωληκοβρώτους. Ἀπελπισία, φρικώδης ἀπελπισία!...

Οὕτως ἐσκέπτοντο οἱ γηραιοί, βαδίζοντες ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου, κύπτοντες τὰς κεφαλὰς, ὥσει βαρεῖα συμφορὰ νὰ ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν. Αἰφνης ἐστάθησαν ὑπὸ γηραιῶν μωρέαν καὶ παρετήρησαν ἀλλήλους ἀτενῶς.

— Τὰ βλέπετε; εἶπεν ὁ Τσαγκούλας.

— Τοῦ πατέρα παιδί! τὸ μῆλο κατ' ἀπὸ τῆς μηλιᾶς θὰ πέσῃ· προσέθηκεν ὁ Τσαγκάκης.

— Ἀλήθεια· εἶπεν ὁ γέρω Διαμαντῆς, κινῶν ἐμβριθῶς τὴν κεφαλὴν.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΕΑΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὅριστε! τοὺς τέσσαρας Οὐγονότους τῆς Γαλλίας τοὺς πῆρε ὁ διάβολος, τοὺς κακόμοιρους!

— Ὅπως δὲ διευθύνῃ τὴν ἐποπτεῖαν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, προέτεινα τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι νὰ διορίσῃ ἀρχηγὸν τῆς ἀγίας Ἐνώσεως.

— Ἐλαλήσατε, ἐξ ἀδελφέ μου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, καὶ ἄνευ περιφράσεων, ὡς ἐνόησεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Ὁ Σχικὴν ἐξέπεμψε τρομερὸν στεναγμόν, ἐνῷ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, συνελθὼν ἐκ τῆς ταραχῆς του, προσεμεῖδία τῷ λορραϊνῷ πρίγκηπι.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τοὺς περιστοιχούντας αὐτόν, τί φρονεῖτε, κύριοι;

Ὁ Σχικὴν, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτιά του, σύρας δ' ἀπὸ τῆς οὐρᾶς δорὰν λέοντος μέχρι τινὸς γωνίας τῆς αἰθούσης, κατεκλίθη ἐπ' αὐτῆς.

— Τί κάμνετε, Σχικὴν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχικὴν, ἀξιούσιν ὅτι ἡ νύξ εἶνε καλὸς σύμβουλος. Διατί δὲ λέγουσι τοῦτο; Διότι τὴν νύκτα οἱ ἄνθρωποι κοιμῶνται. Λοιπόν, θὰ κοιμηθῶ καὶ αὐριον, ὅτε θὰ ἔχω τὸν νουν μου ἥσυχον, θέλω ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐξ ἀδελφόν μου Γκιζην.

Ὁ δούξ ἐξηκόντισε κατὰ τοῦ Γασκόνου βλέμμα ὀργίλον, εἰς τὸ ὅποιον οὗτος, ἀνοιξας τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπήντησε διὰ ρογχαλητοῦ προσομοίου βροντῇ.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἠρώτησεν ὁ δούξ, τί φρονεῖ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

— Φρονῶ, ὅτι, ὡς πάντοτε, ἔχετε δικαίον, ἐξ ἀδελφέ μου· συγκαλέσατε, λοιπόν, τὰ κυριώτερα μέλη τῆς Ἐνώσεως, ἔλθετε ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῶν καὶ θέλω ἐκλέξῃ τὸν διὰ τὴν θήρησκειαν κατάλληλον ἄνδρα.

— Πότε; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Αὐριον.

Εἰπὼν ταύτην τὴν λέξιν, διήρесе τὸ μεῖδιμά του, τοῦ ὁποίου, ὁ δούξ Γκιζης ἔσχε τὸ πρῶτον μέρος καὶ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού τὸ δεύτερον.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐκινήθη ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ, μετὰ τὸ πρῶτον βῆμα, ὁ βασιλεὺς εἶπεν αὐτῷ:

— Μεῖνατε, ἀδελφέ μου· θέλω νὰ σας ὀμιλήσω.

Ὁ δούξ Γκιζης ἔφερεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὡς ἵνα συγκαταστήσῃ πλῆθος σκέψεων, καὶ ἀπῆλθε παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας του.

Μετὰ μικρὸν ἠκούσθησαν αἱ κραυγαὶ τοῦ πλήθους, χαιρετῶντος τὴν ἀπὸ τοῦ Λούβρου ἐξοδόν του.

Ὁ Σχικὴν ἐξηκολούθησε νὰ ρέγγῃ, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐγγυηθῶμεν, ὅτι ἐκοιμάτο.

ΛΓ'

Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέπεμψε πάντας τοὺς εὐνοούμενους του.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὅστις, καθ' ὅλην τὴν προηγούμενην σκηνὴν, εἶχε κατορθώσει νὰ φανῇ ἀδιάφορος, πλὴν ὡς πρὸς τὸν Σχικὴν καὶ τὸν δούκα Γκιζην, ἀπεδέχθη ἀνεπιφυλάκτως τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἑρρίκου. Δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ τοῦ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Γασκόνου ἐξακοντισθέντος ἐπ' αὐτοῦ βλέμματος τοῦ βασιλέως, ὅστις εἶχεν ἴδει τὸν δάκτυλόν του ἐγγύτατα εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, βηματίζων ἀπὸ τῆς θύρας πρὸς τὸ παράθυρον, ἤξεύρετε, ὅτι εἰμαι εὐτυχὴς βασιλεὺς;

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, ἡ εὐδαιμονία τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἐὰν ὄντως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης αἰσθάνηται ἐαυτὴν εὐδαίμονα, δὲν εἶναι εἰμὴ ὀφειλομένη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀμοιβῇ τῆς ἀξίας της.

Ὁ Ἑρρίκος προσέβλεψε τὸν ἀδελφόν του.

— Ναί, πολὺ εὐτυχὴς, εἶπε, διότι, ὁσάκις δὲν συλλαμβάνω ἐγὼ τὰς μεγάλας ιδέας, αὐταὶ ἔρχονται εἰς τοὺς περιστοιχούντας με. Εἶναι δὲ μεγάλη ιδέα ἡ τοῦ ἐξαδελφου μου Γκιζην.

Ὁ δούξ προσέκλινεν εἰς ἐνδειξιν καταφάσεως.

Ὁ Σχικὴν ἠνέφωξε τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς ἐὰν μὴ ἤκουε καλῶς, ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, ἢ ὡς ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἴδῃ τὸ πρῶτον τοῦ βασιλέως, ὅπως κάλλιον ἐννοήσῃ τοὺς λόγους αὐτοῦ.

— Πραγματικῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, νὰ ἐνώσω ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν πάντας τοὺς καθολικοὺς, νὰ μετατρέψω τὸ βασίλειον εἰς ἐκκλησίαν, οὕτω δὲ νὰ ὀπλίσω ὁλόκληρον τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοῦ Καλαὶ μέχρι τῆς Λαγγεδόκης, ἀπὸ τῆς Βρεττανίας μέχρι τῆς Βουργουνδίας, χωρὶς νὰ φαίνωμαι προτιθέμενος τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦτον, ὥστε νὰ ἔχω διαρκῶς στρατὸν ἑτοιμον νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Φλαμανδίας ἢ τῆς Ἰσπανίας, χωρὶς αὐταὶ αἱ Δυνάμεις νὰ δύνανται νὰ θορυβηθῶσιν, ἤξεύρετε, Φραγκίσκε, ὅτι εἶναι ἰδέα ἐξοχος;

— Δὲν ἔχει οὕτω, Μεγαλειότατε; εἶπεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, γοητευμένος, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀπέδεχτο πληρέστατα τὰς γνῶμας τοῦ δουκὸς Γκιζην, τοῦ ἰδίου ἐαυτοῦ συμμάχου.

— Ναί· ὁμολογῶ δ' ὅτι ἐγκαρδίως ἐπιθυμῶ ν' ἀνταμείψω γενναίως τὸν γεννητόρα τοῦ μεγάλου τούτου σχεδίου.

Ὁ Σχικὴν ἠνέφωξεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀντελήφθη δ' ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως ἐνός τινος τῶν ἀδιοράτων καὶ αὐτῷ μόνῳ ὁρατῶν μερδιαμάτων του, τοῦτο δὲ τῷ ἤρκεσε.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, τοιαύτη ἐπινόησις δεῖται ἀμοιβῆς, θέλω δὲ

πράξει τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ ἐπινοήσαντος αὐτήν. Ἀληθῶς ὁ δοῦξ Γκίζης, Φραγκίσκε, εἶναι ὁ γεννῆτωρ τῆς ἐξόχου αὐτῆς ἰδέας ἢ μάλλον ὁ δημιουργὸς τοῦ ὥραιου τούτου ἔργου; Λέγω δ' ἔργου, διότι ἡ ἐκτέλεσις ἤρχισε· δὲν ἔχει οὕτως, ἀδελφέ μου;

— Ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού κατένευσεν, ὅτι ἐγένετο ἀρχὴ ἐκτελέσεως.

— Τότῳ τὸ καλλίτερον, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς. Εἶπον, ὅτι εἶμαι βασιλεὺς εὐτυχής, ἐνῷ ὦφειλον νὰ εἶπω εὐτυχέστατος, Φραγκίσκε, ἀφοῦ τοιαῦται ἰδέαι ὅχι μόνον ἐπέρχονται εἰς τοὺς οἰκείους μου, ἀλλὰ μάλιστα οὗτοι, ἐν τῇ ἐκυτῶν προθυμίᾳ νὰ ὦσιν ὠφέλιμοι πρὸς τὸν βασιλέα καὶ συγγενῶν, προβαίνουν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἰδεῶν. Σὲ ἠρώτησα ὅμως, φίλτατέ μοι Φραγκίσκε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐπιθέσας τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τοῦ ἀδελφοῦ του, σὲ ἠρώτησα ἤδη ἐὰν πραγματικῶς ὀφείλω νὰ εὐγνωμονῶ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν μου Γκίζην διὰ τὴν βασιλικὴν ταύτην σκέψιν.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε· ὁ κύριος καρδινάλιος τῆς Λορραίνης εἶχε συλλάβει αὐτὴν πρὸ εἰκοσιαιτίας, μόνῃ δ' ἡ νύξ τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου ἐκώλυσεν ἢ μάλλον κατέστησε προσωρινῶς περιττὴν τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς.

— Ἀ! ὅποιον δυστύχημα, ὅτι ὁ καρδινάλιος τῆς Λορραίνης ἀπέθανεν! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ἤθελον ἐνεργῆσαι νὰ παποποιηθῇ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος τοῦ Γρηγορίου ΙΓ', οὐχ ἥττον ὅμως ἀληθὲς εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ὑποκριτικῆς καλοκάγαθίας, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του ἐκληρονόμησε τὴν ἰδέαν του καὶ κατέστησεν αὐτὴν καρποφόρον. Δυστυχῶς ὅμως δὲν δύναμαι νὰ καταστήσω αὐτὸν πάπον, ἀλλὰ θά τον κάμω. . . Τί δύναμαι νὰ τον κάμω, ὅπου νὰ μὴ εἶναι, Φραγκίσκε;

— Ἐπεται συνέχεια.

Δ.μλ.

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Διμυλίου Σουθέστρ].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Ἐν τούτοις ἡ ἱεροτελεστία ἐτελείωσεν καὶ ὁ Ἀλέξιος ὠδήγησε τὴν νεαρὰν σύζυγόν του εἰς τὴν οἰκίαν του. Εὐρίσκετο μόνος ὅτε ὁ Ἰβάν εἰσῆλθε.

— Σὲ περιέμενον, εἶπεν ἀποτόμως ὁ νεανίας.

Ἐβεβαιώθη μήπως ἡ Λευκὴ ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ αὐτῶν, ἐκλείσεν τὴν θύραν αὐθις καὶ στηριχθεὶς εἰς αὐτὴν εἶπε·

— Τώρα, Βόργο, θὰ μοι εἴπῃς τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου σοὶ ἀπεκαλύφθη.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ σοὶ ἀπευθύνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν.

— Εἰς ἐμέ;

— Ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ἀνεζήτηεις εὐρίσκεται εἰς χεῖράς σου.

— Ἐ! καὶ λοιπόν;

— Τί θ' ἀποφασίσῃς;

— Μ' ἐρώτας, δυστυχῇ! Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι τὴν ἤγάπων;

— Τότε θὰ τὴν ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τῶν ἐρευνῶν τῆς Αἰκατερίνης;

— Καὶ διὰ τῆς ζωῆς μου ἀκόμη.

— Μάλλον διὰ τῆς ἰδικῆς της.

— Τί ἐννοεῖς;

— Πιστεύεις ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα θὰ παραιτηθῇ εὐκόλως τῶν σχεδίων της;

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ Λευκὴ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ οὐδεμία ἰσχὺς θὰ δυνηθῇ νὰ μοὶ τὴν ἀφαιρέσῃ.

— Λησμονεῖς τὸν θάνατον, παιδίον!

— Θὰ ἐτόλμων! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξιος μετὰ πεφοβισμένης χειρονομίας.

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπὸν τὴν τύχην Πέτρου τοῦ Γ'; Εἰς μάτην θὰ σφίγγῃς τὴν σύζυγόν σου εἰς τὰς ἀγκάλας σου καὶ θὰ τὴν καλύπτῃς μετὰ τὰ φιλήματά σου, θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε τόπος, μεταξὺ τῶν χειλέων σας, διὰ τὸ δηλητήριο, μεταξὺ τῶν στηθῶν σας, διὰ τὸ ἐγχειρίδιον.

— Ἀλλὰ τίς θὰ τὴν γνωρίσῃ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας πρκατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν Ῥώσον. Εἶσαι λοιπὸν ἀποφασισμένος νὰ μὰς προδώσῃς, Βόργο;

— Δὲν καλεῖται προδοσία ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὑποσχέσεως, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν.

— Καὶ ἂν ἐγὼ σὲ προῦλάμβανον, ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξιος ἀναζητῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἐγχειρίδιόν του. Ἄν σ' ἐφόνευον ἐδῶ;

— Θὰ ἦτο πολὺ ἀργά!

— Διὰ τί;

— Διότι οἱ ἀκολουθήσαντές με ἄνδρες εἰδοποιήθησαν, καὶ περιεκύκλωσαν τὴν οἰκίαν, δὲν θ' ἀφήσουν δὲ νὰ ἐξέλθῃ οὔτε ἡ νεανίς αὕτη, οὔτε σύ.

— Ἦρξεσθαι λοιπὸν διὰ νὰ μὰς ἀπαγάγῃς διὰ τῆς βίας;

— Ἦλθον διὰ νὰ σοὶ προτείνω τὸ μόνον ἵνα συνεννοηθῶμεν μέσον.

— Οὐδὲν ὑπάρχει.

— Ἰσως.

— Σὺ θέλεις νὰ παραδώσῃς τὴν Λευκὴν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν, ἐν ᾧ ἐγὼ θέλω νὰ τὴν σώσω.

— Καὶ ἂν ἠδύνασο νὰ τὴν σώσῃς τότε μόνον ὅτε θὰ παρέδιδες αὐτήν;

— Πῶς;

— Ὁ Βόργος ἐπλησίασε τὸν νεανίαν.

— Ἀκουσον, Ἀλέξιε, εἶπε, εἰς μάτην θὰ ἐζήτηις ν' ἀποκρύψῃς τὴν καταγωγὴν τῆς συζύγου σου. Σοὶ εἶπον ὅτι ὅταν θὰ μὲ φονεύσῃς, δέκα ἄνδρες εὐρίσκονται πλησίον ἐδῶ καὶ γνωρίζουσιν ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς Ἐλισάβετ εὐρίσκεται ἐνταῦθα καὶ θὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ φονεύσῃς καὶ τούτους! Ὅθ' ἦναι ἀνάγκη νὰ φονεύσῃς τὸν τελέσαντα τὸν γάμον ἱερέα, καὶ τοὺς παρόντας μάρτυρας. Τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν σοὶ ἀνῆκει πλέον καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν πράξῃς, ἡ Αἰκατερίνη θὰ τὸ μάθῃ. Ἄν θελήσῃς λοιπὸν νὰ φύγῃς, θὰ σὲ ἀκολουθήσουν καὶ ἡ φυγὴ σου θὰ φανῇ προδοσία, ἡ δὲ Λευκὴ καὶ

σὺ θ' ἀποθάνῃτε. Ἐκτέλεσον τὸνναντίον τὴν ὑπόσχασίν σου, ὠδήγησον τὴν Λευκὴν Λορζὺ πρὸς τὴν Αἰκατερίνην καὶ αὕτη ἐνθαρονθεῖσα θὰ λησμονήσῃ. Ἄν ἐπεθύμει τὸν θάνατόν της, θὰ τὸν εἶχε διατάξῃ ἤδη. Ὁ θάνατος ταύτης ἦτο εὐκολώτερος ἢ ἡ ἀπαγὴ της, ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα σοὶ τὸ εἶπεν ἡ ἰδία, θέλει μόνον νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῶν συνωμοτῶν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἂν φύγῃς μετὰ τὴν Λευκὴν, τὴν χάνεις, ἂν ὅμως τὴν ὠδηγήσῃς εἰς Πετρούπολιν, τὴν σώσεις. Σκέφθητι τώρα καὶ ἐκλεξόν.

Ὁ Ἀλέξιος ἤκουσε μὲ κρεμαμένους τοὺς βραχίονας καὶ μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν. Ἀπ' ἀρχῆς διείδεν αὐτὸς ὡσαύτως τὸ ἀδύνατον τῆς φυγῆς του, οἱ δὲ λόγοι τοῦ Ἰβάν ἐπεθεβάζωσκν τὰς ἰδίας σκέψεις του, ἀλλὰ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας, ὅπερ τῷ προέτεινε τὸν ἐφόβισε καὶ τὸ ἀπέκρουσε, καίτοι οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον ἐβλεπεν.

— Ὅχι, εἶπε μετὰ τινα σιγὴν, δὲν θὰ παραδώσω ποσὺς ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν Λευκὴν εἰς τοὺς ἐχθρούς της.

— Τί φοβεῖσαι; Αὐτοὶ δὲν διαπραττοῦσιν ἀνωφελεῖς φόνους.

— Καὶ ποῦ εἰςεύρω, ἂν δὲν θεωροῦν τοῦτον ὡς ἀναγκαῖον; Τίς μὲ βεβαίῳ περὶ πῶν προθέσεών των;

— Ἡ διαταγὴ τὴν ὁποίαν ἐπεφορτίσθη νὰ σοὶ δώσω ἂν ἡ θυγάτηρ τῆς Ἐλισάβετ εὐρίσκετο εἰς χεῖράς σου.

— Τί λέγει!

— Σὲ διατάττει νὰ τὴν ὠδηγήσῃς εἰς τὸ φρούριον Κανζῶφ, τοῦ ὁποίου εἶσαι διοικητής.

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἰδοὺ αὕτη.

Ὁ Ἀλέξιος ἔλαβε τὸ ἔγγραφο, ὅπερ ὁ Ἰβάν τῷ ἐπαρουσίασε.

— Βλέπεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥώσος, ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν τὸν θάνατόν της. Ἡ τύχη σοὶ προσφέρει εἰς Κανζῶφ τὴν μόνωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμεις διὰ τὸν ἔρωτά σου. Θὰ ζήσῃς ἐκεῖ, πλησίον τῆς Λευκῆς, ἐντὸς ἀσφαλούς καταφυγίου, οὐδεὶς κίνδυνος θὰ ἀπειλῇ τὴν φυλακισμένην σου, χωρὶς πρῶτος νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃς καὶ ἂν ἀπροσδόκητος ἰδιοτροπία τὴν ἔθετεν εἰς κίνδυνον, θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν σώσῃς, τοσοῦτον μάλλον εὐκόλως ὅσον ἡ φύλαξις της θὰ ἦναι ἐμπειστευμένη εἰς σέ.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, σκεψάμενος ἐπ' ὀλίγον. Ναι, ἔχεις δίκαιον. . . πρέπει νὰ ὑπάρχω πρὸ τοῦ κινδύνου, διότι εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ τὸν ἀποφύγω. . . Διὰ νὰ μὴ ἔχῃ ὅμως τίποτε ἡ Λευκὴ νὰ φοβηθῇ, πρέπει πρὸ παντός ἄλλου ν' ἀγνοῇ ὁ Γρηγόριος τοὺς συνδέοντας ἡμᾶς δεσμούς. Ὑπόσχεται ὅτι οὐδὲν θὰ τῷ ἀποκαλύψῃ;

— Τὸ ὑπόσχομαι.

— Μὲ εἶπες ὅτι τὸ πλοῖτόν σου εἶν' ἐτοιμον;

— Ναι.

Ὁ νεανίας ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰβάν.

— Αὐρίον, εἶπεν, ἀναχωρῶ μαζί σου εἰς Πετρούπολιν.

Ἐπεται συνέχεια.